

Žalobní důvody a hlavní argumenty

Žaloba podaná společnostmi Iride SpA a Iride Energia SpA (dále jen „žalobkyně“) směřuje proti rozhodnutí ze dne 8. listopadu 2006, kterým Komise skončila řízení zahájené podle čl. 88 odst. 2 ES za účelem přezkumu slučitelnosti s právem Společenství náhrady, kterou Itálie hodlá poskytnout AEM Torino za uvízlé náklady v odvětví energie ⁽¹⁾.

Žalobkyně navrhuje, aby Soud prvního stupně Evropských společenství prohlásil za neplatné rozhodnutí v rozsahu, v němž kvalifikuje opatření jako státní podpory za účelem nahradit společnosti AEM Torino uvízlé náklady, které vznikly během procesu liberalizace odvětví energie a v rozsahu, v němž přerušuje poskytnutí podpory, dokud Itálie neposkytne Komisi důkaz, že AEM Torino neobdržela podporu, která byla prohlášena za protiprávní a neslučitelnou rozhodnutím 2003/193/ES o daňových úlevách pro bývalé obecní podniky (dále jen „rozhodnutí o daňových úlevách“) nebo důkaz, že AEM Torino vrátila včetně úroků dřívější podporu, kterou obdržela v rámci výše uvedeného režimu.

Žaloba je založena zejména na následujících hlavních důvodech:

- a) Dotčené opatření nepředstavuje státní podporu, jelikož nebylo financováno prostřednictvím využití státních zdrojů a neposkytuje příjemcům bezplatnou výhodu.
- b) Rozsudek Deggendorf ⁽²⁾ není na projednávaný případ použitelný. Komise zejména neprokázala existenci podmínek (a zejména existenci případného kumulativního účinku dřívějších opatření s novými opatřeními), které musí podle zásad vyplývajících z tohoto rozsudku existovat, aby mohlo být poskytnutí podpory přerušeno. Komise zejména neobjasnila, jak mohou být určeny kumulativní účinky s podporami, které jsou předmětem rozhodnutí o daňových úlevách pro opatření jako jsou *stranded costs* (uvízlé náklady), které slouží pouze k vyrovnání a tedy s účinky, které zanikly v minulosti tak, že umožnily náklady, které vznikly v období regulovaného trhu, odepsat podobným způsobem, jak by učinily podniky, kdyby nedošlo k liberalizaci odvětví před tím, než byly tyto náklady zcela odepsány.

⁽¹⁾ Úř. věst. L 366, 21.12.2006, s. 62.

⁽²⁾ Rozsudek TwD v. Komise, C-355/95 (Recueil, s. I-2549).

Žaloba podaná dne 7. února 2007 – US Steel Košice v. Komise

(Věc T-27/07)

(2007/C 69/54)

Jednací jazyk: angličtina

Účastnice řízení

Žalobkyně: US Steel Košice s.r.o. (Košice, Slovensko) (zástupci: E. Vermulst, a C. Thomas, advokáti)

Žalovaná: Komise Evropských společenství

Návrhové žádání žalobkyně

— zrušit rozhodnutí Komise ze dne 29. listopadu 2006 ohledně národního alokačního plánu pro přidělování povolenek na emise skleníkových plynů, který Slovensko oznámilo v souladu se směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2003/87/ES;

— uložit Komisi náhradu nákladů řízení.

Žalobní důvody a hlavní argumenty

Žalobkyně se svojí žalobou domáhá zrušení rozhodnutí Komise ze dne 29. listopadu 2006 ohledně národního alokačního plánu pro přidělování povolenek na emise skleníkových plynů pro období 2008 až 2012, který Slovensko oznámilo v souladu se směrnicí 2003/87/ES ⁽¹⁾.

Na podporu své žaloby žalobkyně za prvé uvádí, že sporné rozhodnutí porušuje oddíl 4 bod 2 a) přílohy XIV Smlouvy o přistoupení z roku 2003 ⁽²⁾ tím, že se v něm nesprávně uvádí, že podmínky uvedené v tomto ustanovení jsou samostatnými povinnostmi, které působí až do roku 2009, nehledě na to, zda Slovensko i nadále poskytuje žalobkyni osvobození od daně, které Slovensko může žalobkyni přiznat odchýlně od článků 87 a 88 ES až do konce daňového roku 2009. Žalobkyně tvrdí, že rozhodnutí je rovněž v rozporu se čtvrtým kritériem přílohy III směrnice 2003/87/ES, kde je stanoveno, že národní alokační plán musí být v souladu s ostatními právními a politickými nástroji Společenství.

Za druhé, žalobkyně tvrdí, že sporné rozhodnutí porušuje zásadu legitimního očekávání tím, že Komise u žalobkyně několikrát vyvolala očekávání, že omezení výroby stanovená v oddílu 4 bodě 2 a) přílohy XIV Smlouvy o přistoupení pozbudou účinnosti, pokud žalobkyně přestane být osvobozena od daně.

Za třetí žalobkyně uplatňuje, že sporné rozhodnutí je protiprávní, neboť namísto toho, aby Komise použila své omezené pravomoci, které jí dává směrnice 2003/87/ES, provedla zcela nezávislý výpočet příslušných celkových emisí na Slovensku a učinila toto závazným pro Slovenskou republiku. Komise si tedy přisvojila pravomoc členských států, založenou na článcích 9 a 11 směrnice 2003/87/ES.

Za čtvrté, žalobkyně tvrdí, že sporné rozhodnutí je protiprávní, neboť bylo založeno na rigidním matematickém výpočtu, který byl učiněn závazným bez konzultace s veřejností a který opomíjí známé faktory ovlivňující emise, které jsou specifické pro Slovensko v letech 2008 až 2012. Žalobkyně má za to, že byl tímto přístupem porušen čl. 9 odst. 1 a čl. 11 odst. 2 směrnice 2003/87/ES, kritéria 1, 2 a 3 přílohy III uvedené směrnice, jakož i zásada oprávněného očekávání. Žalobkyně uplatňuje, že pokud Komise disponovala diskreční pravomocí, pak ji použila zjevně nesprávným způsobem.

Konečně žalobkyně uplatňuje, že sporné rozhodnutí bylo přijato za zneužití pravomoci, neboť bylo motivováno snahou dosáhnout nedostatku samotných povolenek, aby jejich cena vzrostla.

(¹) Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2003/87/ES ze dne 13. října 2003 o vytvoření systému pro obchodování s povolenkami na emise skleníkových plynů ve Společenství a o změně směrnice Rady 96/61/ES (Úř. věst. 2003, L 275, s. 32).

(²) Akt o podmínkách přistoupení České republiky, Estonské republiky, Kyperské republiky, Lotyšské republiky, Litevské republiky, Maďarské republiky, Republiky Malta, Polské republiky, Republiky Slovinsko a Slovenské republiky a o úpravách smluv, na nichž je založena Evropská unie (Úř. věst. 2003, L 236, s. 33).

Žaloba podaná dne 7. února 2007 – Fels-Werke a další v. Komise

(Věc T-28/07)

(2007/C 69/55)

Jednací jazyk: němčina

Účastníci řízení

Žalobkyně: Fels-Werke GmbH (Goslar, Německo), Saint-Gobain Glass Deutschland GmbH (Cáchy, Německo) a Spenner Zement GmbH & Co. KG (Erwitte, Německo)(zástupci: H. Posser a S. Altenschmidt, advokáti)

Žalovaná: Komise Evropských společenství

Návrhová žádání žalobkyní

- zrušit čl. 1 odst. 2 rozhodnutí Komise ze dne 29. listopadu 2006 o národním alokačním plánu pro přidělování povolenek na emise skleníkových plynů oznámeném Německem v souladu se směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2003/87/ES (číslo dokumentu nezveřejněno) v rozsahu, v němž prohlašuje alokační záruky z prvního obchodovacího období, které jsou uvedeny v kapitole 6.2. národního alokačního plánu Německa pod názvem „Nová dodatečná zařízení podle čl. 11 ZuG 2007“ a „Zařízení podle čl. 8 ZuG 2007“, za neslučitelné se směrnicí 2003/87/ES,
- zrušit čl. 2 odst. 2 tohoto rozhodnutí rozsahu, v němž Spolkové republiky Německo ukládá požadavky ohledně použití alokačních záruk z prvního obchodovacího období, které jsou uvedeny v kapitole 6.2. národního alokačního plánu Německa pod názvem „Nová dodatečná zařízení podle čl. 11 ZuG 2007“ a „Zařízení podle čl. 8 ZuG 2007“ a nařizuje použití stejného vývojového faktoru jako pro ostatní srovnatelná zařízení,
- uložit Komisi náhradu nákladů řízení.

Žalobní důvody a hlavní argumenty

Žalobkyně napadají rozhodnutí Komise ze dne 29. listopadu 2006 o národním alokačním plánu pro přidělování povolenek na emise skleníkových plynů oznámeném Německem v souladu se směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2003/87/ES. V tomto rozhodnutí napadá Komise některé aspekty národního alokačního plánu Německa z důvodu neslučitelnosti s přílohou III směrnice 2003/87/ES (¹).

Žalobkyně, které provozují zařízení, která podléhají obchodování s emisemi, tvrdí, že se jich napadené rozhodnutí bezprostředně a osobně dotýká.

K odůvodnění své žaloby uvádějí žalobkyně čtyři žalobní důvody:

Zprv tvrdí, že žalovaná nebyla dne 29. listopadu 2006 oprávněna k zamítnutí národního alokačního plánu, jelikož lhůta stanovená v čl. 9 odst. 3 směrnice 2003/87/ES pro toto zamítnutí již uplynula.

Krom toho vytýkají žalobkyně z hmotněprávního hlediska nesprávné použití čl. 9 odst. 3 ve spojení s kritérii přílohy III směrnice 2003/87/ES. Podle nich nepředstavují alokační záruky pro nová zařízení, které kritizuje Komise, státní podpory ve smyslu čl. 87 odst. 1 ES. Dotčená zařízení nejsou rovněž neprávem zvýhodněna.